

Mål C-82/19 PPU

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

5 februari 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

High Court (Irland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

4 februari 2019

Sökande:

Minister for Justice and Equality

Tilltalad

PI

HIGH COURT

[utelämnas]

I målet angående

European Arrest Warrant Act 2003 (2003 års lag om europeisk arresteringsorder) (i ändrad lydelse)

och angående PI

samt angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF) från Europeiska unionens domstol (EU-domstolen)

mellan

Minister for Justice and Equality

Sökande

och

PI

Tilltalad

[Utelämnas] [Orig. s. 2]

[Utelämnas] [nationella processuella frågor] [utelämnas] beslutar High Court följande:

1. De frågor som anges i bilagan till detta beslut ska hänskjutas till Europeiska unionens domstol (nedan kallad EU-domstolen) för förhandsavgörande enligt artikel 267 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.
2. Bilagan till detta beslut samt därtill hörande handlingar ska omgående översändas till EU-domstolen.
3. Eventuella framtida förfaranden angående överlämnande av PI i detta mål ska förklaras vilande till dess att EU-domstolen har meddelat förhandsavgörande avseende de frågor som anges i bilagan till detta beslut eller till dess att High Court meddelat ett nytt beslut under tiden.

[Utelämnas] [Orig. s. 3]

[Utelämnas] [Orig. s. 4]

[utelämnas]

Begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF framställd av High Court den 4 februari 2019

1. Inledning

- 1.1 High Court har beslutat att hänskjuta tolkningsfrågor till Europeiska unionens domstol avseende den självständiga betydelsen av begreppet utfärdande rättslig myndighet i artikel 6.1 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (nedan kallat rambeslutet) och frågor om kravet avseende självständighet för den allmänna åklagaren i Zwickau, för att High Court ska kunna avgöra huruvida PI ska överlämnas till Förbundsrepubliken Tyskland enligt en europeisk arresteringsorder utfärdad av den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau (nedan kallad den allmänna åklagaren) den 15 februari 2018.
- 1.2 I målet *Minister for Justice and Equality v. OG* [2018] IESC 43 (*Minister for Justice and Equality/OG (C-509/18)*) framställde Supreme Court of Ireland en begäran om förhandsavgörande om samma frågor till EU-domstolen enligt artikel 267 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF) den 31 juli 2018. Genom beslut av den 20 september 2018, *Minister for*

Justice and Equality/OG (C-508/18) avslog EU-domstolen [Orig. s. 5] Supreme Court of Irelands ansökan om skyndsamt handläggning enligt artikel 105.1. (Det ska påpekas att målet förenades med mål C-509/18, Minister for Justice and Equality/PF). I målet Minister for Justice and Equality/OG påpekade EU-domstolen att motparten släppts mot borgen och i punkt 16 i beslutet av den 20 september 2018 påpekade den följande:

”Såsom Supreme Court har påpekat är vidare den omständigheten att mål som liknar målet vid den nationella domstolen och exempelvis omfattar frihetsberövade personer, inte relevant för bedömningen av huruvida förevarande mål kräver ett skyndsamt svar. Detta påverkar dock inte den omständigheten att ett beslut kan fattas härvidlag, om ett av de mål som liknar förevarande mål skulle utgöra föremål för en begäran om förhandsavgörande vid EU-domstolen.”

- 1.3 Till skillnad från OG (och PF) är PI i förevarande mål frihetsberövad och kommer att förbli frihetsberövad fram till dess att förevarande begäran om förhandsavgörande har prövats. PI kan inte släppas mot borgen. Förhandling i målet hölls den 21 januari 2019, när samtliga frågor i målet förutom frågorna om huruvida den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau är en giltig rättslig myndighet som uppfyller kravet på självständig ställning i förhållande till den verkställande makten prövats.
- 1.4 High Court har därför, trots den tidigare begäran om förhandsavgörande från Supreme Court, beslutat att hänskjuta i huvudsak samma tolkningsfrågor till EU-domstolen som i målet rörande OG, eftersom ett svar på dessa frågor är nödvändigt för att High Court ska kunna meddela avgörande i förevarande mål.
- 1.5 Mot bakgrund av att High Court inte kan meddela avgörande förrän EU-domstolen har meddelat avgörande och eftersom PI kommer att vara frihetsberövad enbart i avvaktan på att målet avgörs, har High Court beslutat att hänskjuta nedanstående frågor till EU-domstolen i syfte att möjliggöra en prövning av de frågor som identifierats så skyndsamt som möjligt i enlighet med artikel 267 [FEUF] och artikel 107 i domstolens rättegångsregler. [Orig. s. 6]

2. Bakgrund

- 2.1 Förbundsrepubliken Tyskland har begärt överlämnande av en person enligt en europeisk arresteringsorder. Den europeiska arresteringsordern utfärdades den 15 mars 2018 och kontrasignerades av High Court för verkställande den 12 september 2018. PI anhölls på grundval av denna arresteringsorder den 15 oktober 2018 och häktades samma dag. Han har förblivit frihetsberövad sedan detta datum. Den europeiska arresteringsordern avsåg överlämnande för lagföring för sju brott (organiserad stöld eller väpnat rån). Det maximala straffet för dessa brott är tio års fängelse.

2.2 Invändningar inkom från PI den 14 januari 2019 och innefattade följande:

”Arresteringsordern har utfärdats av ’den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau’ och har inte utfärdats av en rättslig myndighet i den mening som avses i section 2 i European Arrest Warrant Act, 2003 (2003 års lag om europeisk arresteringsorder). Ovannämnda allmänna åklagare är inte en rättslig myndighet i den mening som avses i European Arrest Warrant Act, 2003 (2003 års lag om europeisk arresteringsorder) och 2002 års rambeslut.

Arresteringsordern har inte undertecknats av en lämplig rättslig myndighet av de skäl som anges ovan och under omständigheter där en allmän åklagarmyndighet inte är en lämplig rättslig myndighet, såsom krävs enligt rambeslutet. Den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau är inte en rättslig myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet och den europeiska arresteringsordern utgör följaktligen inte ett avgörande i den mening som avses i artikel 1.1 i rambeslutet.

Den allmänna åklagaren i Zwickau tillhör inte domstolsväsendet utan är en tjänsteman under chefsåklagaren i Tyskland, vilken avger rapporter till och arbetar under ledning av justitieministern. I detta fall gör PI därför gällande att politisk inblandning i detta organs beslut att utfärda europeiska arresteringsorder inte kan uteslutas. [Orig. s. 7]

Det gjordes ingen vederbörlig och tillräcklig domstolskontroll vid utfärdandet av den europeiska arresteringsordern och av att den allmänna åklagarmyndigheten som utfärdade ordern inte har en självständig ställning i förhållande till den verkställande makten i den utfärdande medlemsstaten.”

2.3 Till stöd för sitt påstående att den allmänna åklagaren inte är en rättslig myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet och inte uppfyller kravet på självständig ställning i förhållande till den verkställande makten har PI framlagt bevisning från [advokatens namn] (en tysk advokat som har en doktorsexamen i straffrätt och en masterexamen i EU-rätt från University of London),

2.4 [advokatens namn] hade tidigare tillhandahållit två edliga intyg och en expertrapport till den tilltalade i ovannämnda mål *Minister for Justice and Equality v. OG* [2018] IESC 43 (*Minister for Justice and Equality/OG (C-508/18)*). [advokatens namn]s edliga intyg och rapport från OG godtogs som bevisning i förevarande fall.

2.5 I denna rapport (av den 12 september 2016) angav [advokatens namn] att den allmänna åklagaren (i Lübeck) har följande ställning i det tyska rättssystemet:

”Åklagarmyndigheten i Lübeck anses enligt tysk rätt inte vara en del av domstolsväsendet i Tyskland, eftersom åklagaren har en oberoende ställning eller är självständig i förhållande till domstolen.

Åklagaren är en ämbetsman som agerar under ledning av chefsåklagaren, som i sin tur avger rapporter till och arbetar under ledning av justitieministern, vilket innehar ett politiskt ämbete (146 och 147 §§ Lagen om domstolsväsendet). Denna ställning inom en administrativ hierarki med en politisk chef högst upp gör det möjligt att det kan förekomma politisk inblandning i förfaranden för överlämnande.

Enligt tysk rätt är åklagarmyndigheten inte en rättslig myndighet med behörighet att ta personer i förvar eller häkta någon person i Tyskland, utom i särskilda undantagsfall. Att fatta beslut om förvar och häktning [Orig. s. 8] är en befogenhet som förbehålls domare. Åklagaren måste ansöka om arresteringsorder vid behörig domstol eller domare i Tyskland.

Åklagaren kan inte på egen hand utfärda arresteringsorder i Tyskland. Det ankommer emellertid på åklagaren att verkställa en arresteringsorder som utfärdats av en domare och åklagaren beslutar om, när och hur verkställande ska ske.

Eftersom en nationell arresteringsorder utfärdats, var åklagaren inte skyldig att erhålla en domstols godkännande eller låta en domstol kontrollera beslutet såvitt avser den europeiska arresteringsordern.

Vad gäller den europeiska arresteringsordern avseende vår klient var ingen tysk domstol eller domare inblandad.

Man kan därför säga att ingen rättslig myndighet i den mening som avses i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om europeisk arresteringsorder och [överlämnande] mellan medlemsstaterna var inblandad.

I den europeiska arresteringsordern hänvisas det till den tyska arresteringsordern, vilken utfärdats av en domare, och det anges att den europeiska arresteringsordern utfärdats på grundval av den nationella arresteringsordern.”

2.6 [advokatens namn] hänvisar bland annat till följande delar av lagen om domstolsväsendet:

”146 §

De allmänna åklagarna ska följa officiella instruktioner från sina överordnade.

147 §

För tillsyn och ledning ansvarar

1. förbundsjustitieministern gällande Förbundsrepublikens allmänna åklagare och delstaternas åklagare.

2. delstatens domstolsverk gällande samtliga tjänstemän vid åklagarmyndigheten i den ifrågavarande delstaten. [Orig. s. 9]
3. chefen vid åklagarmyndigheten vid regionsöverdomstolarna och regionsdomstolarna gällande samtliga tjänstemän vid åklagarmyndigheten i varje domkrets. ...

150 §

Den allmänna åklagarmyndigheten ska vara självständig från domstolarna vid utövandet av sina uppgifter.

151 §

Allmänna åklagare får inte utföra dömande uppgifter. De får inte heller svara för tillsyn av domare.”

- 2.7 I tillägg till ovanstående information från Minister for Justice and Equality v. OG [2018] IESC 43 (Minister for Justice and Equality/OG (C-508/18)) tillhandahöll [advokatens namn] en rapport med ytterligare tillägg för förevarande fall rörande PI vilken hade exakt samma lydelse som ovan citerade rapport men som hänvisade till åklagarmyndigheten i Zwickau i stället för den i Lübeck.
- 2.8 Ovannämnda invändningar och edliga intyg och rapporter från [advokatens namn] ingavs till den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau i Tyskland av Irlands centralmyndighet, Department of Justice and Equality, den 23 januari 2019 med begäran om yttrande över kommentarerna i denna.
- 2.9 Ett svar av den 24 januari 2019 inkom från den allmänna åklagarmyndigheten. I denna anges följande:

”Med hänvisning till ditt brev av den 23 januari 2019 bifogar jag först den arresteringsorder som utfärdades av distriktsdomstolen i Zwickau den 12 mars 2018, akt nr 13 Gs 261/18, på vilken den europeiska arresteringsordern utfärdad av den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau den 15 mars 2018 grundar sig. Den nationella arresteringsordern utfärdades av distriktsdomstolens domare Peters som permanent ställföreträdare för direktören. Domaren som utfärdar den europeiska arresteringsordern är självständig och får inga instruktioner. I denna fråga anges i 97 § punkt 1 i Förbundsrepubliken Tysklands grundlag:

’Domare ska vara självständiga och endast vara underställda lagen.’ [Orig. s.10]

Den bifogade nationella arresteringsordern anger vidare samtliga brott i detalj med angivelse av tid, plats och tillvägagångssätt för brotten.

Vad gäller PI:s invändning avseende att den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau inte är en myndighet som är behörig att utfärda en europeisk arresteringsorder är detta felaktigt. Förbundsrepubliken Tyskland har angett följande vad gäller artikel 6 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (2002/584/RIF):

”Behöriga myndigheter enligt artikel 6 är förbundsjustitieministeriet och delstaternas justitieministerier. Dessa har vanligtvis överfört sin befogenhet enligt rambeslutet vad gäller utfärdande av arresteringsorder (artikel 6.1) till delstaternas chefsåklagare.”

I delstaten Sachsen finns det en befogenhetsförordning för rättslig hjälp vilken har offentliggjorts i Sächsisches Gesetz- und Verordnungsblatt (Sachsens officiella tidning) 2004, s. 580. I 5 § punkt 2 i denna anges följande:

”Den lokalt ansvariga allmänna åklagarmyndigheten beslutar även om utfärdande av begäran om rättslig hjälp och begäran om leverans och överlämnande av föremål relaterade till dessa om de grundar sig på en europeisk arresteringsorder enligt del 8 i lagen om internationell rättshjälp i brottmål (IRG).

Den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau är därför behörig att utfärda begäranden om utlämning på grundval av rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och förfaranden för överlämning mellan medlemsstaterna (2002/584/RIF).”

- 2.10 Ytterligare en begäran översändes till den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau, Tyskland med en fråga om huruvida allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau antog samma ståndpunkt som åklagarmyndigheten i Lübeck angivit i skrivelsen av den 8 december 2016. Den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau svarade den 31 januari 2019 enligt följande:

”Jag hänvisar till ditt meddelande av den 28 januari 2019 och de bifogade dokumenten från åklagarmyndigheten i Lübeck. När det gäller den allmänna åklagarens ställning inom rättssystemet i förbundsrepubliken Tyskland är jag av samma åsikt som den allmänna åklagarmyndigheten i Lübeck. Jag vill tillägga att förundersökningen som gjorts vid den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau [Orig. s. 11] avseende PI utförs självständigt och utan någon politisk inblandning. Varken den allmänna åklagaren i Dresden eller justitieministeriet i delstaten Sachsen har gett några instruktioner vid något tillfälle.”

- 2.11 High Court slog den 21 januari 2019 fast att det inte förelåg något hinder för att överlämna PI att de frågor som kommit upp avseende huruvida den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau var en rättslig myndighet i den

mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet och således European Arrest Warrant Act 2003 (2003 års lag om europeisk arresteringsorder) (nedan kallad 2003 års lag) behövde klargöras, inbegripet frågan huruvida den allmänna åklagarmyndigheten i Zwickau uppfyllde kravet avseende självständig ställning i förhållande till den verkställande makten. High Court kan inte avgöra denna kvarvarande fråga förrän EU-domstolen har besvarat de tolkningsfrågor som framställs däri.

3. Tillämpliga bestämmelser

3.1 Den på området tillämpliga lagen i Irland är 2003 års lag i dess ändrade lydelse. De relevanta bestämmelserna i lagen, i dess ändrade lydelse, har bilagts denna begäran om förhandsavgörande.

3.2 I section 2.1 i 2003 års lag, i dess ändrade lydelse, föreskrivs följande:

”’Utfärdande rättslig myndighet’ är, i förhållande till en europeisk arresteringsorder, den rättsliga myndighet i den utfärdande staten som utfärdade den europeiska arresteringsordern i fråga’,

”’Rättslig myndighet’ innebär den domare, tjänsteman eller annan person som enligt lagstiftningen i medlemsstaten i fråga har behörighet att utföra samma eller liknande uppgifter som dem som enligt section 33 utförs av en domstol i medlemsstaten;”

3.3 Förfarandet för överlämnande av en person vilket begärs med stöd av en europeisk arresteringsorder behandlas, förutom i en situation då den personen samtycker till överlämnandet, enligt section 16 i 2003 års lag i dess ändrade lydelse [utelämnas].

”16.(1) När en person inte samtycker till överlämnande till den utfärdande staten får High Court, vid den tidpunkt som fastställts enligt section 13 eller vid den senare tidpunkt som den finner lämplig, besluta att personen ska överlämnas av en annan person [Orig. s. 12] som den utfärdande staten har tilldelat befogenhet att ta emot vederbörande, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- (a) High Court har säkerställt att den aktuella personen är den som avses med den europeiska arresteringsordern.
- (b) Den europeiska arresteringsordern eller en bestyrkt kopia av denna ska ha godkänts för verkställande i enlighet med section 13.
- (c) I den europeiska arresteringsordern anges, i tillämpliga fall, de krav som anges i section 45.

- (d) High Court är inte skyldig enligt section 21A, 22, 23 eller 24 [utelämnas] att vägra att överlämna personen enligt denna lag.
- (e) Överlämnandet är inte förbjudet enligt del 3.”

3.4 I skäl 10 i rådets rambeslut 2002/584 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna anges följande:

”Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna. Tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 i Fördraget om Europeiska unionen, vilket fastslagits av rådet med tillämpning av artikel 7.1 i fördraget, och med de följder som avses i punkt 2 i samma artikel.”

3.5 I rambeslutet anges bland annat följande: [Orig. s. 13]

”Artikel 1

Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder

1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.
2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.
3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen.

...

Artikel 6

Fastställande av de behöriga myndigheterna

1. Den utfärdande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den utfärdande medlemsstaten som är behörig att utfärda en europeisk arresteringsorder enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.”

- 3.6 Supreme Court fastställde i punkt 49 i domen *Minister for Justice and Equality v McArdle; Minister for Justice and Equality v Brunnell* [2015] IESC 56, avseende definitionen av begreppet rättslig myndighet som citeras ovan, att den skulle

”tolka denna definition i 2003 års lag, i dess ändrade lydelse, så långt det är möjligt mot bakgrund av ordalydelsen och syftet med rambeslutet för att uppnå de resultat som eftersträvas med detta”

- 3.7 Supreme Court fann därefter följande i punkt 51:

”Det föreligger en presumtion för att när en europeisk arresteringsorder utfärdas, och när det anges att en sådan utfärdas, av en allmän åklagare eller en domare i en medlemsstat som agerar som den av medlemsstaten utsedda rättsliga myndigheten, han eller hon [Orig. s. 14] är en rättslig myndighet i den mening som avses i rambeslutet och den lag genom vilken detta införlivas. Om det föreligger tungt vägande skäl som framkommit i ett visst fall vilka kan leda till att domstolen finner att den utfärdande myndigheten inte är en rättslig myndighet är saken annorlunda. Sådana skäl har inte fastställts i förevarande mål. Det står klart att en allmän åklagare som utses som en rättslig myndighet av en medlemsstat för överlämnande med stöd av europeiska arresteringsorder inte kan anses vara en person som inte kan utfärda en europeisk arresteringsorder i den mening som avses i rambeslutet enbart av den anledningen att han eller hon är en allmän åklagare, till skillnad från en domare i domstol.”

- 3.8 I domen av den 28 juli 2015, *Minister for Justice and Equality v MV* [2015] IEHC 524, tolkade High Court senare Supreme Courts beslut enligt följande:

”Den fullständiga logiken i beslutet i *McArdle and Brunnell* är att domstolen kan ges tungt vägande grunder för att finna att en utfärdande rättslig myndighet som utsetts av en medlemsstat faktiskt inte är en rättslig myndighet i den mening som avses i 2003 års lag och rambeslutet. Supreme Court fann enligt min mening implicit i målet *McArdle and Brunnell*, med hänvisning till att förfarandet för överlämnande grundas på ömsesidigt erkännande av rättsakter och med hänvisning till att tolkningen av vår lagstiftning mot bakgrund av målen och syftet med rambeslutet och med erkännande av att det kunde finnas tungt vägande skäl för att finna att en viss myndighet inte är en rättslig myndighet, att begreppet rättslig myndighet har en självständig betydelse i rambeslutet. Den fråga som uppkommer i detta mål är således huruvida det föreligger tungt vägande skäl för att finna att justitieministeriet i Litauen grundat på omständigheterna i målet inte är en rättslig myndighet i den mening som avses i [2003 års lag] och rambeslutet.” [Orig. s. 15]

3.9 High Court fann i det målet att Litauens justitieministerium inte var en rättslig myndighet i den mening som avses i rambeslutet.

4. Bedömning av bevisningen

4.1 Sedan Supreme Court, i sin begäran om förhandsavgörande från EU-domstolen enligt artikel 267 i målet Minister for Justice and Equality v. OG [2018] IESC 43 (Minister for Justice and Equality/OG (C-508/18)), beaktat bevisningen från [advokatens namn] vad gäller ställningen för den allmänna åklagaren i Lübeck och ytterligare information som inkommit från den allmänna åklagaren, gjorde Supreme Court följande bedömning:

- ”1. Supreme Court anser att High Court begärde och erhöll relevanta ytterligare uppgifter från den utfärdande rättsliga myndigheten i detta fall och beslutet om överlämnande måste fattas på grundval av sakkunnigutlåtandena från [advokatens namn] och de ytterligare uppgifter som ingetts av den allmänna åklagarmyndigheten i Lübeck. Sådan bevisning kan vara tillräcklig för att bryta de irländska domstolarnas presumtion att den allmänna åklagarmyndigheten i Lübeck är en rättslig myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet och den frågan måste avgöras av de irländska domstolarna före överlämnandet av OG.
2. När det gäller frågan om oberoende ställning, anser Supreme Court att bevisningen visar att den allmänna åklagarmyndigheten i Lübeck i det tyska rättssystemet kan bli föremål för styrning eller instruktioner från direktören för allmänna åtal (de allmänna åklagarna vid regionsöverdomstolen i Schleswig-Holstein) vilka i sin tur kan bli föremål för en instruktion eller styrning från justitieministeriet i Schleswig-Holstein. Alla sådana instruktioner måste ges enligt lag och kräver underrättelse till presidenten för delstatsparlamentet i Schleswig-Holstein. Det föreligger ingen bevisning för att någon styrning skett i förhållande till den europeiska arresteringsordern för överlämnande av OG.
3. Det föreligger vissa svårigheter att dra slutsatser avseende vilken roll [Orig. s. 16] den allmänna åklagarmyndigheten i Lübeck har i förhållande till domstolsväsendet i Tyskland, delvis på grund av skillnaderna i den terminologi på engelska som [advokatens namn] använder och den engelska översättningen av den information som inkommit från den allmänna åklagarmyndigheten i Lübeck. Med förbehåll för dessa svårigheter framgår det för Supreme Court att rollen för den allmänna åklagarmyndigheten i Lübeck begränsas till att innebära att inleda och leda förundersökningar och att säkerställa

att sådana förundersökningar genomförs lagenligt, att väcka åtal, verkställa juridiska beslut och att genomföra åtal för brott vid domstol och att delta vid överklaganden. Det framgår även att en objektivitetsprincip gäller för den allmänna åklagarmyndigheten. Supreme Court påpekar att den allmänna åklagaren inte utfärdar arresteringsorder som utfärdas av en domstol i Tyskland. Supreme Court noterar att den allmänna åklagarmyndigheten, i enlighet med 150 och 151 §§ i lagen om domstolsväsendet, har en oberoende ställning i förhållande till domstolarna och inte får utföra dömande uppgifter.”

- 4.2 När samma sakkunnigutlåtande av [advokatens namn] används i detta fall, där svaret från de tyska myndigheterna är identiskt i alla materiella avseenden, gör High Court samma bevisvärdering som Supreme Court.

5. Skäl för begäran om förhandsavgörande

- 5.1 Det är lämpligt att High Court beaktar de skäl för att begära förhandsavgörande som angavs i Supreme Courts begäran om förhandsavgörande från EU-domstolen enligt artikel 267 i Minister for Justice and Equality v. OG. [2018] IESC 43 (Minister for Justice and Equality/OG (C-508/18)).

Supreme Court angav följande skäl för begäran om förhandsavgörande:

- ”1. Supreme Court grundar sin bedömning på vad som anges i begäran om förhandsavgörande avseende PF avseende EU-domstolens domar Poltorak, C-452/16 PPU, Özçelik, C-453/16 PPU, Kovalkovas C-477/16 PPU och C-486/14 Kossowski samt generaladvokaternas [Orig. s. 17] förslag till avgörande i dessa mål och de principer som anges i dessa mål.
2. Supreme Court hyser tvivel avseende frågan huruvida den allmänna åklagaren i Lübeck, på grundval av här angiven bevisning och information, uppfyller villkoret avseende oberoende ställning eller utför straffrättsskipning i den mening som krävs i denna praxis för att kunna anses vara en rättslig myndighet.
3. Supreme Court har särskilt noterat att EU-domstolen i målet Poltorak fastställt att en rättslig myndighet ska vara en myndighet som är självständig från den verkställande makten. Detta härrör från den väl etablerade maktindelningen mellan den lagstiftande, den verkställande och den dömande makten. Supreme Court har vidare noterat EU-domstolens överväganden om domstolarnas oberoende ställning i målet LM, C-216/18 PPU, punkterna 63–64. Den institutionella strukturen hos de allmänna

åklagarmyndigheterna i Tyskland ser ut på ett sådant sätt att den allmänna åklagarmyndigheten i Lübeck institutionellt, om än indirekt, lyder under styrning eller instruktioner från den verkställande makten. Supreme Court tvivlar på att de principer som EU-domstolen angav i domen Poltorak och de andra domarna kan iaktas av en sådan allmän åklagare eller att självständighet kan fastställas på grund av den omständigheten att den verkställande makten inte gett några styrning eller instruktioner i förhållande till den särskilda europeiska arresteringsorder som är i fråga i förevarande mål. Det framgår för Supreme Court att frågan huruvida den allmänna åklagarmyndigheten i Lübeck är en rättslig myndighet måste utredas mot bakgrund av dess ställning enligt tysk rätt snarare än de faktiska omständigheterna i målet.

4. Vad gäller frågan om den allmänna åklagarens roll i förhållande till förvaltningen av domstolarna framgår det att den allmänna åklagaren i Tyskland har en oumbärlig roll i förhållande till förvaltningen av domstolarna men att det är en roll som är skild från rollen för domstolar och domare. Det är oklart huruvida en sådan roll, om åklagaren anses ha en oberoende ställning, är sådan att den uppfyller det relevanta villkoret att utöva rättsskipning eller delta i rättsskipningen på ett sådant sätt att den är en rättslig myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 i [Orig. s. 18] rambeslutet, särskilt med hänsyn till de principer om ömsesidigt förtroende och ömsesidigt erkännande mellan rättsliga myndigheter som ligger till grund för rambeslutet.
  5. Den avgörande frågan avseende huruvida den allmänna åklagarmyndigheten i Lübeck med dess olika egenskaper är en rättslig myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet är enligt Supreme Court en unionsrättslig tolkningsfråga som inte har ett tydligt svar. Supreme Court har därför, i egenskap av domstol i sista instans, fastställt att den är skyldig att begära förhandsavgörande i detta mål.”
- 5.2 På grundval av Supreme Courts ovannämnda ställningstagande avseende den allmänna åklagaren i Lübeck, anser High Court att det nu måste föreligga en liknande fråga även vad gäller huruvida den allmänna åklagaren i Zwickau, på grundval av här angiven bevisning och information, uppfyller villkoret avseende oberoende ställning eller utför straffrättsskipning i den mening som krävs i EU-domstolens avgöranden och kan anses vara en rättslig myndighet.
  - 5.3 High Court har beaktat EU-domstolens dom i mål C-452/16 PPU, Poltorak (se punkt 35) och kravet på att den rättsliga myndigheten ska vara en

myndighet som har en oberoende ställning i förhållande till den verkställande makten.

- 5.4 High Court [2017] IEHC 231 fann i målet Minister for Justice and Equality v. OG [2018] IESC 43 (Minister for Justice and Equality/OG (C-508/18)) vad gäller frågan huruvida den allmänna åklagaren i Lübeck har en självständig ställning följande:

”Domstolen finner att den tyska lagstiftningen garanterar de allmänna åklagarnas självständighet. Det är enbart i särskilda undantagsfall, för vilket ett kontrollsystem inrättats, som den verkställande makten kan ingripa vid ett beslut från en allmän åklagare. I förevarande fall har det inte förekommit någon påverkan av åklagarens självständighet. Motparten har vidare underlåtit att framlägga bevisning som visar att instruktioner har getts i något annat fall i Schleswig-Holstein till allmänna åklagare vad gäller europeiska arresteringsorder eller på annat sätt. Sedan den 14 oktober 2014, när lagen om öppenhet vid politiska [Orig. s. 19] instruktioner till den allmänna åklagarmyndigheten trädde i kraft, har sådana dokument varit allmänna handlingar och information kunde ha tillhandahållits om det hade förekommit sådana instruktioner.

Under alla omständigheter är domstolen övertygad om att motparten inte har motbevisat presumtionen att åklagarmyndigheten i Lübeck är en rättslig myndighet i den mening som avses i 2002 års rambeslut och 2003 års lag. Domstolen godtar därför inte denna invändning.”

- 5.5 Till följd av Supreme Courts beslut att begära förhandsavgörande från EU-domstolen i målet Minister for Justice and Equality v. OG [2018] IESC 43 (Minister for Justice and Equality/OG (C-508/18)) kan High Court inte handlägga målet på samma sätt som i målet OG och High Court hyser därför tvivel avseende på vilket sätt villkoret om självständighet från den verkställande makten måste vara uppfyllt av en allmän åklagare.

- 5.[6] High Court hyser vidare, till följd av Supreme Courts beslut att begära förhandsavgörande, tvivel avseende enligt vilka kriterier, förutom oberoende ställning i förhållande till den verkställande makten, den nationella domstolen ska fastställa huruvida en allmän åklagare är en rättslig myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet. I synnerhet är det oklart huruvida ”inledande och genomförande av förundersökningar och ledande av förundersökningar och att säkerställa att sådana förundersökningar genomförs lagenligt, att väcka åtal, verkställa juridiska beslut och att genomföra åtal för brott vid domstol och att delta vid överklaganden” har ett tillräckligt klart samband med rättskipningen att en åklagare som gör detta kan anses vara en rättslig myndighet i den mening

som avses i artikel 6.1 i rambeslutet. De underliggande principerna om ömsesidigt förtroende och ömsesidigt erkännande mellan rättsliga myndigheter bidrar till denna osäkerhet.

- 5.[7] Även om det framgår för Supreme Court i dess begäran om förhandsavgörande i målet OG att det kan vara nödvändigt att pröva frågan genom att fastställa huruvida den allmänna åklagaren enligt det nationella rättssystemet, i detta fall det tyska, anses utöva rättsskipning [Orig. s. 20] eller är skyldig i att delta i rättsskipningen, står detta kanske inte utom tvivel, mot bakgrund av kravet på en självständig tolkning i hela unionen.
- 5.[8] High Court har bedömt EU-domstolens domar bland annat i målen C- Poltorak, 452/16 PPU, Ozcelik, C-453/16 PPU, Kovalkovas, C-477/16 PPU, och Kossowski, C-486/14, samt generaladvokaternas förslag till avgöranden i de målen. Följande principer framkommer: Begreppet rättslig myndighet i artikel 6.1 i rambeslutet kräver i hela unionen en autonom och enhetlig tolkning genom vilken hänsyn ska tas till ordalydelsen i den bestämmelsen, dess sammanhang och syftet med rambeslutet (domen Poltorak, punkt 32). Begreppet rättslig myndighet i artikel 6.1 begränsas inte till att avse enbart domarna eller domstolarna i en medlemsstat (domen Poltorak, punkt 33). Det kan utsträckas till att mer brett omfatta myndigheter som ska delta i rättsskipningen i det berörda rättssystemet (domen Poltorak, punkt 33).
- 5.[9] High Court påpekar att denna skillnad mellan att ”delta i rättsskipningen” och att ”utöva rättsskipning”, vilken har varit tvistig vid High Courts och Court of Appeals domar i de mål som nämns ovan, kan vara en särskild egenskap hos den engelska översättningen av dessa domar, eftersom enbart formuleringen med ordet ”delta” används i ett stort antal andra språkversioner, däribland den franska och den nederländska språkversionen. I målen är nederländska rättegångsspråk. Oavsett vilken särskild formulering som används, påpekar Supreme Court att även om det är klart att en allmän åklagare måste ha en roll i rättsskipningen för att den vara en rättslig myndighet, är det mer oklart vilken omfattning och art av denna roll som uppfyller kraven.
- 5.[10] Det är emellertid oklart exakt hur en nationell domstol ska fastställa huruvida en allmän åklagare är en rättslig myndighet som utövar rättsskipning eller ska delta i rättsskipningen i det berörda rättssystemet såsom anges i domarna Poltorak, punkt 33, Ozcelik, punkt 34, Kovalkovas, punkt 34 och Kossowski, punkt 39. [Orig. s. 21]

6. Tolkningsfrågor

- 6.1 Mot denna bakgrund beslutar High Court att följande frågor ska hänskjutas till EU-domstolen (vilka i princip har samma lydelse som frågorna från

Supreme Court of Ireland i målet Minister for Justice and Equality v. OG [2018] IESC 43 (Minister for Justice and Equality/OG (C-508/18)).

1. Ska en allmän åklagares oberoende ställning i förhållande till den verkställande makten fastställas mot bakgrund av den allmänna åklagarens ställning enligt det aktuella nationella rättssystemet? Om inte, enligt vilka kriterier ska oberoende ställning i förhållande till den verkställande makten fastställas?
2. Har en allmän åklagare som, enligt nationell rätt, är bunden av eventuell ledning eller eventuella instruktioner antingen direkt eller indirekt från ett justitieministerium, en tillräckligt oberoende ställning i förhållande till den verkställande makten för att kunna anses vara en rättslig myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet?
3. Om så är fallet, måste den allmänna åklagaren även ha en funktionellt oberoende ställning i förhållande till den verkställande makten, och enligt vilka kriterier ska funktionellt oberoende ställning fastställas?
4. Om den allmänna åklagaren har en oberoende ställning i förhållande till den verkställande makten, är en allmän åklagare som endast får inleda och leda förundersökningar och säkerställa att förundersökningar genomförs objektivt och rättsenligt, väcka åtal, verkställa domstolsbeslut och genomföra åtal för brott, och inte utfärdar nationella arresteringsorder och inte får utföra dömande uppgifter en rättslig myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet?
5. Är den allmänna åklagaren i Zwickau en rättslig myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna? [Orig. s. 22]

7. Begäran om att förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande ska tillämpas

- 7.1 High Court begär att EU-domstolen ska pröva om det i artikel 107 i domstolens rättegångsregler angivna förfarandet för brådskande mål kan tillämpas i förevarande mål.
- 7.2 I detta mål uppkommer frågor på ett område som omfattas av avdelning V i tredje delen av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF), det vill säga straffrättsligt samarbete (kapitel 4).

- 7.3 PI är för närvarande frihetsberövad enbart med stöd av den europeiska arresteringsorder som har utfärdats av Förbundsrepubliken Tyskland och ett avgörande av ovanstående fråga är nödvändigt för att High Court slutligt ska kunna döma i saken i hans mål. Till stöd för sin begäran att förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande ska tillämpas åberopar High Court artikel 267 fjärde stycket FEUF som hänvisar till skyldigheten för EU-domstolen att ”meddela sitt avgörande så snart som möjligt” i mål där en frihetsberövad person är föremål för en begäran om förhandsavgörande.
- 7.4 Om det vanliga förfarandet för förhandsavgörande eller om förfarandet för skyndsamt handläggning tillämpas skulle den tid som PI är frihetsberövad förlängas i betydande utsträckning. Med hänsyn till att EU-domstolen i sitt avgörande av denna begäran om förhandsavgörande kan komma att finna att High Court måste vidta ytterligare åtgärder i förhållande till Förbundsrepubliken Tyskland, är det möjligt att förfarandet om de europeiska arresteringsorden inte kommer att avslutas förrän långt fram i tiden. Det är därför högst önskvärt att förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande ska tillämpas i förevarande mål. Det är i synnerhet önskvärt att detta förfarande tillämpas, eftersom PI hålls i förvar uteslutande på grundval av denna europeiska arresteringsorder, som utfärdades för lagföring av ett brott för vilket det råder en oskuldspresumtion.
- 7.5 High Court önskar säkerställa en enhetlig tillämpning av unionsrätten både för detta mål och för fyra andra mål i vilka personer är frihetsberövade i Irland enbart med stöd av europeiska arresteringsorder utfärdade av Förbundsrepubliken Tyskland och där frågan uppkommit huruvida den allmänna åklagaren är en utfärdande rättslig myndighet. Detta har utgjort en grund för att göra gällande [Orig. s. 23] att domstolen inte borde besluta om överlämnande. High Court har även gjort iakttagelsen att två andra personer är frihetsberövade och avtjänar inhemska straff som snart kommer att löpa ut och vilka därefter kan komma att åter frihetsberövas medan de inväntar ett överlämnande till Republiken Litauen men vars mål måste vilandeförklaras i avvaktan på att frågan avseende den allmänna åklagaren ska avgöras. Det finns också åtta andra personer som har gripits på grundval av en europeisk arresteringsorder utfärdad i Republiken Litauen men som har släppts mot borgen i avvaktan på ett beslut om överlämnande och som också har tagit upp denna fråga. Det finns även två andra personer som har gripits på grundval av en europeisk arresteringsorder från Förbundsrepubliken Tyskland, som släppts mot borgen men vars fall har skjutits upp i avvaktan på att frågan om den allmänna åklagaren prövas.
- 7.6 Det finns ett stort antal europeiska arresteringsorder som mottagits i Irland från Republiken Litauen och från Förbundsrepubliken Tyskland som ska verkställas. Det är därför ytterst sannolikt att flera eftersökta personer kommer att gripas. Med hänsyn till att Supreme Court, och nu High Court, har ansett det nödvändigt att hänskjuta ovanstående tolkningsfrågor till EU-domstolen är det sannolikt att många, om inte alla, personer som begärs

överlämnade till Förbundsrepubliken Tyskland kommer att åberopa samma fråga. Om denna fråga åberopas måste High Court vilandeförklara målet till dess att förevarande begäran om förhandsavgörande har avgjorts.

8. Förslag på svar på de frågor som anges ovan

- 8.1 Mot bakgrund av de olika förhållningssätt som har intagits av High Court i målet OG och Supreme Court i dess beslut att hänskjuta frågor om OG till EU-domstolen enligt artikel 267, finner High Court att det inte är möjligt för High Court att ange förslag på hur de frågor som anges ovan ska besvaras. High Court inväntar akttningsfullt vägledning från EU-domstolen i dessa frågor.

ARBETS
DOKUMENT